

Extras din stenograma ședinței Senatului – 15 noiembrie 2010**Domnul Gheorghe Bîrlea:**

Declarația mea politică se intitulează „In memoriam Corneliu Coposu și Laurențiu Ulici”.

Domnule președinte,

Doamnelor și domnilor senatori,

Am spus de nenumărate ori, în diverse împrejurări, că aceia ce nu știu să respecte morții nu știu să respecte nici viii. Memoria individuală și cea colectivă rețin, în trecerea anilor, nu doar întâmplări mai mult sau mai puțin plăcute, ci mai ales figurile umane cu valoare de model, a căror contribuție la viața culturală, în cea publică sau în economie, rămâne exponențială. O societate fără modele este o societate inertă, săracă, suspendată în propriul destin istoric și cu viitor incert. Marile personalități sunt creatoare de istorie, remodelează socialul, comportamentele și atitudinile indivizilor, iar opera lor, la asfințitul vieții, îi legitimează pentru postumitate.

Aceste sumare reflecții mi-au fost prilejuite de împlinirea a 15 ani de la moartea marelui om politic Corneliu Coposu, fost senator, fost președinte al Partidului Național Țărănesc Creștin Democrat, cel ce a înscris PNȚCD-ul în Internaționala Creștin Democrată, în anul 1986, când totalitarismul comunisto-ceaușist își trăia apogeul pe fondul unei drame colective pe care poporul român o trăia de peste 40 de ani, și 10 ani de la moartea accidentală, prematură, a criticului literar Laurențiu Ulici, fost senator și președinte al Uniunii Scriitorilor din România.

Seniorul Corneliu Coposu a avut un destin dramatic. Considerat, de tânăr, un fidel al lui Iuliu Maniu, odată cu instalarea comunismului, el a supraviețuit 23 de ani de zile în infernul închisorilor comuniste, neîncetând să spera, să suporte cu demnitate tratamentele inumane la care a fost supus. Dumnezeu i-a hărăzit să trăiască și momentele Revoluției din Decembrie 1989 și să se reangajeze în bătălia politică, în fruntea PNȚCD, pentru democratizarea României și pentru un destin mai bun al neamului românesc.

Din păcate, realitățile postrevoluționare i-au fost ostile, dar, ca orice personalitate politică puternică, cu vocație de învingător, în cele din urmă, el a învins, rămânând în conștiința tuturor „seniorul Corneliu Coposu”, un model de luptător anticomunist și lider democrat.

Cei peste 100 000 de oameni care i-au însoțit cortegiul funerar au fost dovada recunoașterii personalității sale, a nobleței sale, ca român și om politic.

Laurențiu Ulici a avut o biografie cu totul diferită. Originar din Maramureș pe linie paternă, el s-a afirmat puternic, încă de la începutul anilor 1970, ca un critic cu vocație, exigent, dar și generos, înzestrat cu o memorie și o capacitate de muncă excepționale. A lăsat în urma lui o operă de critică de referință, remarcabile fiind articolele sale critice de întâmpinare privitoare la generațiile de scriitori din anii '60 – '70 – '80 și chiar începutul anilor '90.

În pofida constrângerilor ideologice ale epocii, el și-a păstrat reperele axiologice ale criticii literare autentice, fără mistificări conjuncturale. După 1990 a fost unul dintre puținii scriitori care a înțeles să-și asume și condiția de om politic, pentru că tranziția economică și politică era invadată de tot felul de persoane cu caracter îndoielnic, pentru care politica părea mai degrabă o soluție de a-și rezolva propriile interese, în detrimentul interesului public și al țării.

A făcut parte mai întâi din Alianța Civică, pentru ca, apoi, împreună cu un grup de intelectuali remarcabili, dintre care îl amintesc aici pe domnul senator Varujan Vosganian, să pună bazele Partidului Alternativa României și apoi Uniunii Forțelor de Dreapta.

Cu ironia lui specifică, se definea pe sine, mai degrabă, înlocuitor de om politic. Opțiunea lui politică a fost, evident, una de dreapta, cu al cărei set de valori s-a identificat.

Doamnelor și domnilor senatori,

Rămân pentru biografia mea memorabile momentele când domnul Corneliu Coposu m-a primit în cabinetul său de la sediul PNȚCD și a acceptat

invitația de a participa la prima ediție a simpozioanelor organizate împreună cu Fundația „Academia Civică”, din mai 1993, și cele două zile petrecute la această manifestare, care au pus temelia viitorului „Memorial al Victimelor Comunismului și al Rezistenței” de la Sighet.

    Cu Laurențiu Ulici am avut o relație de prietenie. Îmi revin mereu în memorie nenumărate și admirabile întâlniri cu scriitori prestigioși, aduși de el din Maramureș la Festivalul Internațional de Poezie de la Sighet și nu numai.

    El rămâne pentru noi, pentru maramureșeni, un prieten și un maestru de neînlocuit și de neuitat.

    În memoria celor două personalități, având în vedere că ambii au fost și senatori, așem datoria morală și politică de a nu-i uita.

    Pentru cei ce i-au prețuit, vă propun un moment de reculegere.

Domnul Mircea-Dan Geană:

    Vă rog, un moment de reculegere.

(Se păstrează un moment de reculegere.)

Domnul Gheorghe Bîrlea:

    Vă mulțumesc.